

stichting
pergamijn
kleurt je leven!

stichting
pergamijn
kleurt je leven!

KERSTWENS

SAMEN STERK

Samen heeft nog nooit zoveel betekenis gehad als dit jaar.

Laten we de momenten die we samen kunnen zijn daarom koesteren.

We wensen jullie heel veel 'samen' en gezondheid in het nieuwe jaar.

Stichting Pergamijn

DERDE JAARGANG, WINTER 2020

HET BESTUURS-CENTRUM IS VERHUISD

Het is zover! Het bestuurs-centrum is verhuisd en heeft afscheid genomen van de locatie Watersley, maar blijft in Sittard.

Vanaf 1 januari is het nieuwe bezoek- en postadres
Mercator 2, 6135 KW Sittard

Het telefoonnummer blijft ongewijzigd 0475 479 66

stichting
pergamijn
kleurt je leven!

**DE WET ZORG EN DWANG BEVORDERT BEWEGINGSVRIJHEID
CLIËNT LILIAN VERKOEYEN:
"IK BESLIS NU MEER ZELF"**

**CORONASPECIAL
VERSCHILLENDE MENSEN LATEN
WETEN HOE ZIJ DE AFGELOPEN
TIJD HEBBEN ERVAREN**

**DE VRIJWILLIGER
MENSEN HEBBEN
MENSEN NODIG**

INHOUD

3

DONATIE PRIORIJ

In november werd de Priorij verrast met een onverwachte en gulle donatie

4

DE WET ZORG EN DWANG BEVORDERT BEWEGINGSVRIJHEID

Clïent Lilian Verkoeyen: "Ik beslis nu meer zelf"

6

WERKEN AAN KWALITEIT

Audit ISO-kwaliteitscertificaat

7

MIJN MOEDER / MIJN DOCHTER

Monique Simon en Robin de Weerd

8

CORONASPECIAL

Verschillende mensen laten weten hoe zij de afgelopen tijd hebben ervaren

18

PALLIATIEVE ZORG: LEVEN TOEVOEGEN AAN DE DAGEN, NIET DAGEN AAN HET LEVEN

19

WEBINAR

Deel&Leer ontmoeting met als thema Seksuele gezondheid

20

DE VRIJWILLIGER

Mensen hebben mensen nodig

21

JUBILARISSEN

Al 40 jaar vrijwilliger

22

MIJN LEVEN

Léon Houben: 'Ik ben een feestbeest'

23

IN MEMORIAM JUBILEA

24

KERSTWENS VERHUISBERICHT

CONTACT

Stichting Pergamijn
Postbus 40, 6100 AA Echt
ISSN: 1571-9049

Ideeën voor Tint zijn altijd welkom via redactie@pergamijn.org

© Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of gedupliceerd tenzij met toestemming van de redactie en de bronvermelding

COLOFON

Redactie

Angela Butti, Sil Janssen, Monique Simon, Maureen van Veldhuizen en Hugo Janssen

Tekst

Redactie Tint, Graziella Runchina (Tekst & Meer), Tact Communicatie

Fotografie

Redactie Tint, Mediateam activiteitencentrum Leyenbroekerweg

Vormgeving

Ad Eight creatieve communicatie

DONATIE PRIORIJ

IN NOVEMBER WERD DE PRIORIJ VERRAST MET EEN ONVERWACHT EN GULLE DONATIE. OUD VRIJWILLIGSTER MIEKE HEINLE-WIEKKEN DEED EEN SCHENKING VAN 900 EURO!

Dit geld kwam uit een platform dat al enige tijd geleden is opgeheven: Stichting Integratie Gehandicapten Geleen (SIGG). Er was nog een rekening die ook opgeheven werd. Het geld dat daar nog op stond is verdeeld aan goede doelen die dicht bij de oudleden van het platform staan.

'Oud vrijwilligster Mieke heeft zich sterk gemaakt voor een gift aan de Priorij.'

Oud vrijwilligster Mieke heeft zich sterk gemaakt voor een gift aan de Priorij. Mieke heeft jarenlang, twee keer per week, voorgelezen aan cliënten binnen de dagbesteding. Dit heeft ze altijd met veel plezier en toewijding gedaan. Toen dit om medische redenen niet meer lukte vonden zowel Mieke als de mensen van de Priorij dat erg jammer. Ze draagt de cliënten van de Priorij een warm hart toe en als buurvrouw ziet ze

nog geregeld cliënten langs haar huis gaan. Samen met Anja, cliënt van de Priorij, zijn Marjon en Vivian het geld bij haar gaan ophalen. Mieke kreeg er een mooie bos bloemen en een welgemeend "Bedankt!" voor terug. We gaan mooie snoezelmaterialen aanschaffen voor onze cliënten en wanneer de situatie het weer toelaat mag Mieke natuurlijk komen kijken.

TINT Atelier

"Ik hou van schilderen met allemaal kleuren. Ik hou van schilderen, en de schilderlessen in het atelier. Daar maak ik veel schilderijen."

Martine Stalmeier

CLIËNT LILIAN VERKOEYEN: "IK BESLIS NU MEER ZELF"

WET ZORG EN DWANG BEVORDERT BEWEGINGSVRIJHEID

BEWEGINGSVRIJHEID VAN CLIËNTEN MET EEN VERSTANDELIJKE BEPERKING IS EEN GROOT GOED. INGRIJPEN MET DWANGMAATREGELEN OM DE CLIËNT EN ZIJN OMGEVING TE BESCHERMEN BIJ ONGEWENSTE SITUATIES MAG DUS NIET ZOMAAR. VRIJWILLIGE ZORG IS DE NORMALE AANPAK, VRIJHEIDSBEPERKENDE MAATREGELEN OFWEL ONVRIJWILLIGE ZORG DE UITZONDERING. MAAR WAT MAG WEL EN WAT NIET? EN WELKE WEG BEWANDEL JE DAN? DE NIEUWE WET ZORG EN DWANG SCHEPT DUIDELIJKHEID.

Continu verbeteren

De Wet zorg en dwang (Wzd) vervangt de oude BOPZ-wet en treedt begin 2021 definitief in werking. De nieuwe, bredere wet beschrijft wat Pergamijn en haar medewerkers mogen en kunnen doen bij onvrijwillige zorg aan cliënten met een verstandelijke beperking. Al enige tijd bereidt Pergamijn zich hierop voor. Zo heeft iedere cliënt een zorgverantwoordelijke, volgt de organisatie een stappenplan met kwaliteitscriteria en zorgt ze voor een nauwe samenwerking tussen zorgmedewerkers en behandelaren. Ook worden alle medewerkers bijgeschoold via een uitgebreide e-learning Wzd onvrijwillige zorg waarin alle geldende afspraken staan. Zo is Pergamijn eind 2020 klaar om aan de nieuwe wet te voldoen, maar blijft zich daarna continu verbeteren.

'Nee, tenzij...'

In de Wzd staat een 'Nee, tenzij...' centraal en is een vaste richtlijn voor medewerkers op de Pergamijnlocaties. De zorg en begeleiding moet dus zoveel mogelijk vrijwillig zijn. Soms kunnen cliënten niet (meer) zelf inschatten wat goed voor hen is. Zorgmedewerkers helpen hen dan bij die keuzes, waarbij het uitgangspunt is dat onvrijwillige zorg niet wordt toegepast tenzij het niet anders kan. Bij elke situatie kijkt Pergamijn naar alternatieven om de bewegingsvrijheid en levenskwaliteit voor de cliënt maximaal te garanderen.

'Ik beheer overdag zelf de sleutel van mijn kamer en gebruik mijn badkamer wanneer ik dat wil. Ik ben hier heel tevreden over.'

'Ik smeer onder toezicht mijn brood en schenk mijn drinken in'

Nooit een vol gevoel

Een mooi voorbeeld van een alternatief voor onvrijwillige zorg is de situatie van Lilian Verkoeyen (31). "Ik woon op Eekhoornweg 1 in Echt. Door een ziekte is mijn hypofyse in mijn hersenen verwijderd. Daarom slik ik medicijnen voor mijn hormonen. Helaas kan ik moeilijk stoppen met eten en drinken. Ik heb eigenlijk nooit een vol gevoel. Ook slaat mijn stemming sneller om. Met een streng dieet probeer ik dat onder controle te houden, maar dat lukt niet altijd." Omdat Lilian vaak dorst heeft en blijft drinken, wordt ze wel eens ziek omdat de medicatie dan niet meer goed werkt. Vandaar dat het zorgteam voor haar eigen bestwil de badkamer en de gezamenlijke keuken regelmatig op slot deed. Door een nieuwe oplossing voor deze situatie, kan Lilian de badkamer voortaan zelf gebruiken wanneer zij dat wil. "Meer vrijheid vind ik prettig", zegt ze resoluut.

Meer vrijheid geven

Ook haar senior begeleider Sanne van der Borgh is blij met de nieuwe situatie. "In een multidisciplinair overleg met onder andere de gedragskundige, psycholoog en arts hebben we via het Wzd-stappenplan gekeken naar alternatieven om Lilian meer vrijheid te geven. Door de 'Nee, tenzij...'-filosofie zijn we hier bewuster mee bezig en durven ook stappen te zetten. Door strakke begeleiding is meer mogelijk. Nu kijken we bijvoorbeeld met Lilian mee als ze haar eigen maaltijd maakt." Lilian: "Ik beslis nu meer zelf. Zo smeer ik onder toezicht mijn brood en schenk mijn drinken in. Ook beheer ik overdag zelf de sleutel van mijn kamer en gebruik mijn badkamer wanneer ik dat wil. Ik ben hier heel tevreden over."

Duidelijk stappenplan

Jos Smeets is arts en Wzd-functionaris bij Pergamijn. Hij bespreekt samen met het zorgteam praktijkvoorbeelden waarbij mogelijk sprake is van onvrijwillige zorg door insluiting, beperking van de

bewegingsvrijheid en het gebruik van gedragsbeïnvloedende medicatie. Ook wordt de cliënt en de wettelijk vertegenwoordiger hierbij betrokken. "Samen met het multidisciplinair zorgteam toets ik praktijkvoorbeelden aan de nieuwe wet. Daarvoor doorlopen we een duidelijk stappenplan met kwaliteitscriteria. Zo onderzoeken we het probleem, kijken naar oplossingen en maken keuzes voor en afspraken over onvrijwillige zorg. De zorgverantwoordelijke van de cliënt legt dit vast in het zorgplan. Het zorgplan wordt dan volgens het stappenplan getoetst door de betrokken Wzd-functionarissen van Pergamijn."

Vragen stellen

Als Wzd-functionaris stelt Jos vragen als: is aan alle voorwaarden voldaan, is er geen lichtere maatregel mogelijk en staat de maatregel in verhouding met het gevaar voor de cliënt en zijn omgeving? "Na een uitgebreide evaluatie scherpt de gedragskundige als zorgverantwoordelijke het zorgplan zonodig aan, eventueel in samenwerking met andere betrokkenen als de behandelend arts, ergotherapeut en de wettelijk vertegenwoordiger. Vervolgens wordt het goedgekeurde zorgplan 'vertaald' naar het elektronisch cliënten-dossier (ECD) en weet het zorgteam hoe ze moeten handelen."

'Is aan alle voorwaarden voldaan, is er geen lichtere maatregel mogelijk en staat de maatregel in verhouding met het gevaar voor de cliënt en zijn omgeving?'

Artikel 21

Ondanks dat Lilian Verkoeyen haar leven nu goed op de rit heeft, zijn er momenten dat ze het niet meer ziet zitten. Daarom heeft Pergamijn het zogeheten artikel 21 ofwel 'Wzd-besluit opname en verblijf' toegekend gekregen door het Centrum Indicatiestelling Zorg. Mocht het niet goed met haar gaan, mag Pergamijn ingrijpen en de zorg van haar overnemen. "Gelukkig is dat al een jaar niet meer voorgekomen. Momenteel gaat het heel goed met mij omdat ik zoveel mogelijk mijn eigen leven leidt, en dat is super fijn", glimlacht Lilian.

PERGAMIJN IS EEN ORGANISATIE IN BEWEGING. MET HET MEERJARENBELEID "PERGAMIJN KIEST KLEUR" ALS UITGANGSPUNT, ZETTEN WE STEEDS KLEINE STAPJES OM HET LEVEN EN WERKEN BINNEN PERGAMIJN TE VERBETEREN. UITGANGSPUNT VAN DAT BELEID ZIJN DE WENSEN EN ERVARINGEN VAN ONZE CLIËNTEN, MEDEWERKERS, ANDERE BETROKKENEN ÉN VERANDERENDE WET- EN REGELGEVING. ALLE AFSPRAKEN DIE WE HIEROVER MAKEN, KOMEN SAMEN IN ONS KWALITEITSSYSTEEM. VOOR DIT SYSTEEM ONTVINGEN WE IN 2019 HET ISO-KWALITEITSCERTIFICAAT.

WERKEN AAN KWALITEIT

Regelmatig nodigt Pergamijn mensen van buiten onze organisatie uit om mee te kijken naar 'de kwaliteit van zorg van Pergamijn'. Iemand 'van buiten' kijkt immers met een frisse blik naar de manier waarop we dat doen. Op 16 en 17 september kregen we daarom bezoek van twee auditoren van 'DNV-GL'. Dat zijn professionals op het gebied van kwaliteitszorg en

'De auditoren konden zien dat Pergamijn hard werkt aan de kwaliteitsverbetering van onze zorg.'

risicomanagement. Zij spraken met verschillende medewerkers uit de hele organisatie. Onderwerp van gesprek was wat ieder vanuit zijn eigen rol en functie doet om de ondersteuning van cliënten te verbeteren. De auditoren konden zien dat Pergamijn hard werkt aan de kwaliteitsverbetering van onze zorg. Het nieuwe digitale cliëntendossier draagt daar bijvoorbeeld aan bij. Maar ook de nieuwe digitale tool waarmee het management van Pergamijn snel en gemakkelijk over belangrijke informatie beschikt zoals kwaliteit van zorg, financiën en meer.

De auditoren hoorden in de gesprekken dat het corona-virus afgelopen jaar veel invloed heeft gehad op het leven en werken binnen Pergamijn. Alhoewel het door de opgelegde beperkingen soms moeilijk was om in het normale ritme door te leven en werken, zijn er ook mooie nieuwe verbindingen ontstaan. Zoals de samenwerking tussen medewerkers van de woningen en de medewerkers van de dagbesteding. Medewerkers vertelden daar enthousiast over en ook de verwanten spraken hun waardering uit over zorg en ondersteuning in deze bijzondere tijd.

De auditoren zagen ook een aantal verbeterpunten voor Pergamijn. Met name de wijze waarop Pergamijn actief gebruik maakt van alle beschikbare kwaliteitsinformatie (zoals MIC meldingen en cliënttevredenheid) én de wijze waarop de organisatie overzicht houdt op de voortgang en resultaten van alle verbeterplannen. Daar gaan we in 2021 mee aan de slag.

Graag willen we iedereen bedanken die bijgedragen heeft aan de gesprekken met de auditoren.

Team kwaliteit

Monique: "Goh Robin, daar staan we dan! Wie had dat ooit gedacht, dat wij allebei zouden werken op Pergamijn. Bijzonder eigenlijk."

Robin: "Nou... ik eigenlijk wel, vanaf mijn 6e wist ik al dat ik hetzelfde wilde doen als jij, en dan ook vooral bij Pergamijn werken."

Monique: "Grappig, ik heb nooit geweten dat je dat al zo jong bedacht had. Ook leuk, ik wist ook al vanaf klein kind dat ik in de zorg wilde werken. Alleen niet waar. Waarom wilde jij zo graag bij Pergamijn werken?"

Robin: "Je hebt me van kleins af aan meegenomen, als baby kwam ik al in het logeerhuis waar ik heel veel jaren ben blijven komen. Dat kan ik me nog zo goed herinneren! Wat heb ik veel gespeeld met een aantal logés, leuk dat ik sommigen nu nog tegenkom. Waarom heb je me eigenlijk zo vaak meegenomen?"

Monique: "Ik vond het leuk dat je wist waar ik werkte, en ik vond het belangrijk dat je de doelgroep leerde kennen, zodat je wist en eraan gewend raakte dat er verschillende mensen zijn met verschillende beperkingen."

Robin: "Nou dat is gelukt! Ik heb van het logeerhuis genoten, maar ook dat ik als vrijwilliger mee kon helpen zoals bij activiteiten die je mee organiseerde, de toekomstplanning en de speeddate. En uiteraard bij Leyenbroek als ik meedeed met de Sinterklaas activiteit of andere activiteiten."

Monique: "Ja, je was altijd super enthousiast en overal voor te vinden. En nu... ben je met je stages en leerlingenplekken erbij al bezig aan je vierde werkplek binnen Pergamijn!"

Robin: "Ongelooflijk he... en ik vond ze allemaal erg leuk met hun eigen charmes. Maar ik heb nog wel wat jaren te gaan voordat ik jouw 30 werkjaren heb gehad, ik hoop wel dat ik die bij Pergamijn kan blijven werken, en nog veel ervaringen op kan doen."

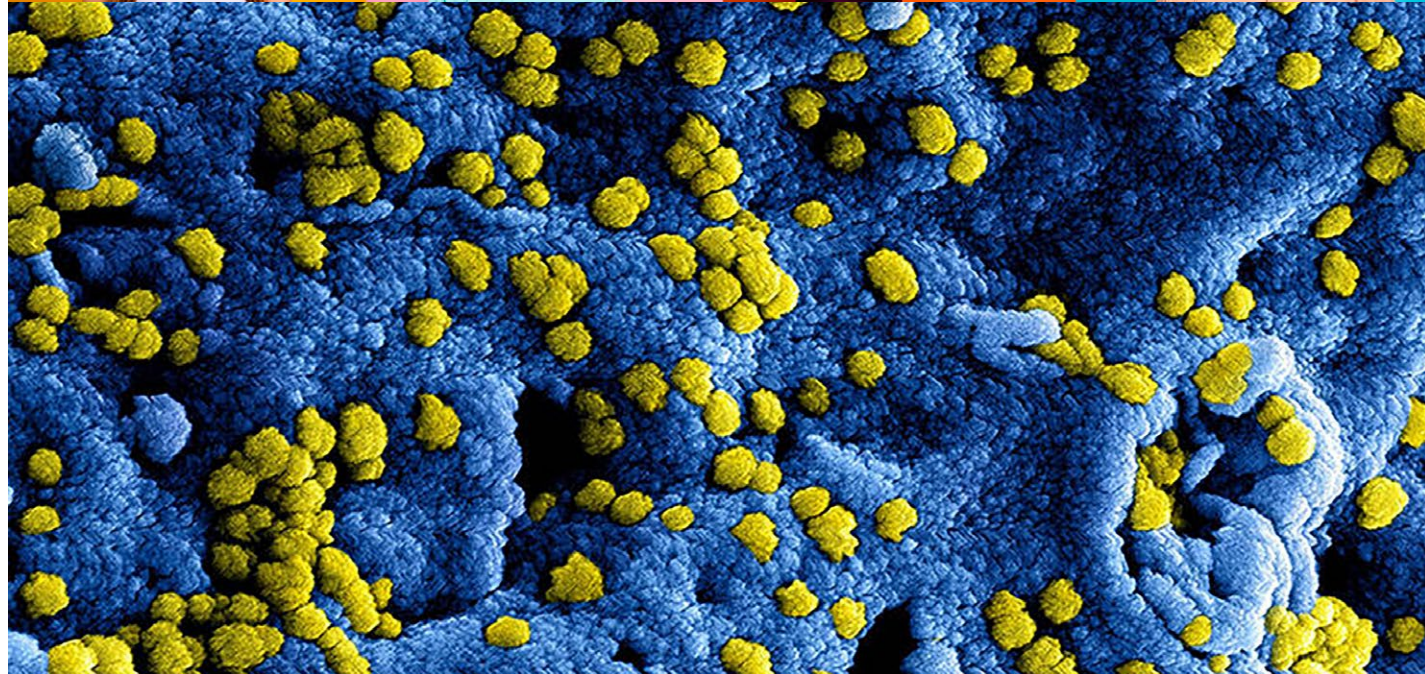
Monique: "En dat we onze ervaringen samen blijven delen... zo leuk en bijzonder dat we in onze passie voor zorg ook zo op elkaar lijken! Ik ben ook erg trots op je als ik hoor hoe je met mensen omgaat en hoe je in je werk staat."

Robin: "Dank je wel, en uh... we lijken in alles op elkaar, dus ook in ons werk!"

MONIQUE SIMON (51)
Coördinator vrijwilligerswerk
Moeder van Robin

ROBIN DE WEERD (21)
Leerling verpleegkundige
Herstal 34-35 Dochter van Monique

CORONA SPECIAL

CORONA, EEN ZWARE MAAR OOK HARTVERWARMENDE TIJD!

IN DEZE CORONASPECIAL LATEN VERSCHILLENDE MENSEN WETEN HOE ZIJ DE AFGELOPEN TIJD HEBBEN ERVAREN. TUSSEN DE INTERVIEWS DOOR ZIE JE FOTO'S VAN ALLERLEI HARTVERWARMENDE ACTIES IN DE AFGELOPEN MAANDEN VOOR EN DOOR ONZE CLIËNTEN, MEDEWERKERS EN VRIJWILLIGERS.

Karel Weerts, teamleider St. Jansstraat, Hoensbroek

'MENSEN STAAN NU ANDERS IN HET LEVEN'

"Wij hadden de mogelijkheid een isolatie-afdeling in te richten op de middelste etage van onze woning. Dat was bittere noodzaak gezien de uitbraak in onze woning: op een totaal van 18 bewoners testten 7 bewoners positief op Covid-19. Ook bleek een van onze personeelsleden besmet. Om binnen no time een isolatieafdeling van de grond te krijgen, was er voortdurend en intensief overleg met het Corona Advies Team (CAT) en de GGD. Ook de aan de woning verbonden arts en gedragsdeskundige waren nauw betrokken bij alle beslissingen die wij als team moesten nemen. Daarbij was het voor ons heel belangrijk om de kwaliteit van leven van de cliënten zo hoog mogelijk te houden, door iedereen zoveel mogelijk in zijn eigen omgeving te laten.

Achteraf beseft ik dat ik dit alles heb kunnen doen omdat het hele team ervoor is gegaan. We kunnen het allemaal technisch heel mooi voor elkaar hebben, maar er gebeurt ook iets tussen de oren van de medewerkers en de bewoners. Daar is aandacht voor nodig. Daar staat en valt het mee. Een neveneffect van deze crisis is dat medewerkers zich veel bewuster zijn van wat ze doen: in hun werk, maar ook daarbuiten. Ze worden voorzichtiger. Mensen staan anders in het leven, zijn alerter. Ik zie ook angst onder het personeel. Hierover blijven praten is belangrijk. We houden ons met zijn allen aan de landelijke regelgeving en volgen het beleid van Pergamijn, meer kunnen we niet doen. De zorgen zijn nog niet weg, het blijft moeilijk te voorspellen wat ons nog boven het hoofd hangt."

Joop Uiterwaal, senior medewerker Logistiek

'DOORGAAN ZONDER KLAGEN'

De gevolgen van covid-19 voor het werk van Logistiek zijn groot, heeft ook Joop Uiterwaal ervaren. Hij heeft een lange lijst met extra taken die nu op het bordje van zijn afdeling terecht is gekomen. We noemen: voorraadbeheer van persoonlijke beschermingsmiddelen, betrokkenheid bij de inrichting van de isolatieafdeling, klaarmaken van de infectiepreventieboxen en de distributie hiervan én een flink aantal extra ritten naar de ziekenhuizen in Maastricht, Heerlen en Sittard-Geleen voor corona-gerelateerde klussen. "Onze werkzaamheden zijn fors veranderd en ons werkpakket is flink uitgebreid. Alleen al van juli tot eind oktober zorgden wij voor de distributie van ruim 50.000 chirurgische mondklappen binnen Pergamijn."

Omdat veel locaties niet toegankelijk zijn terwijl er toch goederen gebracht moeten worden, werkt Logistiek nu met aangepaste aan- en afleverlocaties. "Doordat wij als medewerkers niet in onze eigen

'bubbel' blijven, maar dagelijks tot op wel 50 verschillende plekken komen, moeten wij er extra beducht op zijn dat het virus niet met ons meereist. Ondanks het feit dat we proberen de groepen die het nodig hebben zoveel mogelijk te ondersteunen, lukt dat zeker niet altijd. Een voorbeeld: doordat we ook kleine verhuizingen doen, komen we normaliter ook op de groepen zelf. Nu moeten we regelmatig 'nee' verkopen om de toegang tot woningen zoveel mogelijk te beperken. Eigenlijk loopt alles anders dan normaal en moeten we improviseren waar het kan. Goede communicatie met de klant is hierbij noodzakelijk. Daar komt nog bij dat enkele medewerkers een kwetsbare partner hebben, waardoor zij zelf tijdelijk niet inzetbaar zijn geweest. Met als gevolg dat de werkdruk nog verder toeneemt. Toch ben ik ook trots op de inzet van iedere collega die onder moeilijke omstandigheden zijn werk doet. We gaan gemotiveerd en op een verantwoorde manier door zonder te klagen."

Monika Reumkens, gedragskundige

'GEDRAG VAN CLIËNTEN HEEFT ONS POSITIEF VERRAST'

"Op het moment van de covid 19-uitbraak in de Sint Jansstraat was er sprake van een situatie waarin we acuut moesten handelen. Toch hebben alle cliënten ons positief verrast", vertelt gedragskundige Monika Reumkens terugkijkend. "Deze locatie bestaat uit 4 woningen en 4 studio's en om de zieke cliënten - dat bleken er uiteindelijk 7 te zijn - weg te halen bij de gezonde, hebben er intern nogal wat verschuivingen moeten plaatsvinden om twee woningen in te richten als cohortafdeling."

De gedragskundige constateert dat er geen sprake is geweest van uitzonderlijk gedrag bij de cliënten. "Zij hebben alle veranderingen min of meer ondergaan. Aan sommige cliënten konden we goed uitleggen waarom we bepaalde maatregelen moesten nemen, voor de cliënten met een lager niveau kostte dat wat meer moeite. Over de hele linie echter hebben alle bewoners goed gereageerd op de

situatie en hebben ze nauwelijks opstandig of agressief gedrag vertoond, maar zich des te kraniger gedragen."

Monika: "We zagen wel dat mensen verdrietig waren, maar dat is begrijpelijk. Ik denk dat het goed is geweest om hier in huis een isolatieafdeling in te richten. De ruimte in dit gebouw bood ons die mogelijkheid waardoor cliënten in hun vertrouwde omgeving konden blijven en we de 'schade' konden beperken. Voor de begeleiders was het flink aanpoten: zij zijn immers niet opgeleid om zieke mensen te verzorgen: we zijn een woonvorm, geen ziekenhuis. Gelukkig hebben we wel nog extra expertise kunnen invliegen. Dankzij een intensieve samenwerking tussen teamleider, gedragskundige en de arts die de medische afweging maakte, hebben we deze spannende periode samen met het team tot een goed eind kunnen brengen."

Maria Gijzels, lid van de Centrale Cliënten Raad (CCR) en Corona Advies Team (CAT)

'MAATREGELEN ZORGEN SOMS VOOR VERWARRING OF ONBEGRIP'

Als lid van de CCR en het CAT zorgt Maria Gijzels voor heldere communicatie richting verwanten. "De manier waarop we omgaan met het coronavirus en de richtlijnen van het RIVM waaraan we ons moeten houden, hebben nogal wat gevolgen. Voor de cliënten, maar ook voor hun verwanten of wettelijk vertegenwoordigers. Het is begrijpelijk dat deze maatregelen voor verwanten vaak niet fijn zijn en soms zelfs zorgen voor verwarring of onbegrip."

Maria: "Tijdens de eerste coronagolf werden we allemaal overvallen door de situatie. Alles ging op slot en van het ene op het andere moment was er binnen Pergamijn geen bezoek meer mogelijk en mochten de cliënten een aantal weken lang niet naar buiten. Ondanks het verdriet dat dit met zich meebracht, was er begrip: bijna alle verwanten waren overtuigd van de noodzaak van deze beslissing."

Nu cliënten weer beperkt bezoek mogen ontvangen, met mondkapjes, roept dat soms vragen op. "Ik heb daar discussies over moeten voeren", vertelt Maria. "Wat je in de maatschappij ziet, zie je in het klein op de groepen hier terug. Er was onmacht, onbegrip. In het begin moest ik immens veel uitleggen aan verwanten waarom we zaken doen zoals we ze doen, en gelukkig hoeft dat nu veel minder. Het is nu gemakkelijker om uit te leggen dat we deze maatregelen nemen om besmetting te voorkomen en ook bijna iedereen accepteert dat de bezoekmogelijkheden nog steeds beperkt zijn. Het grootste dilemma waar we nu een afweging in moeten maken is kwaliteit van leven versus het gezondheidsaspect. Dat betekent dat we heel soms een uitzondering moeten maken op de regels."

Yolande Hambeukers, teamleider Dagbesteding

'CREATIEVE EN INVENTIEVE OPLOSSINGEN ZOEKEN'

Sinds de coronacrisis een feit is, is er ook voor de cliënten die gebruik maken van de dagbesteding een hoop veranderd. Waar veel cliënten voorheen 4,5 dag per week naar een dagbestedingslocatie gingen, is dat momenteel teruggebracht naar 1 dag per week. Ook zijn de dagbestedingslocaties nu gekoppeld aan een woning wat betekent dat alle cliënten van één woning nu verplicht zijn om naar dezelfde dagbestedingslocatie te gaan. Dat kan betekenen dat ze naar een andere locatie gaan dan ze gewend zijn. Teamleider Dagbesteding Yolande Hambeukers, ziet het met lede ogen aan. "Dat is behoorlijk wennen voor de meesten. De frequentie is fors afgenomen, de locatie vaak anders dan normaal en de mede-clieënten van andere woningen zijn niet langer aanwezig op de locatie."

Het overgrote deel van de dagbesteding vindt nu plaats binnen de woning waar medewerkers van Dagbesteding en wonen vier dagen per week dagbesteding verzorgen. Yolande: "Daarbij presenteren we

een zo divers mogelijk aanbod dat aansluit bij ieders wensen."

De teamleider benadrukt dat dit niet altijd eenvoudig is, omdat veel woningen niet beschikken over de fysieke ruimte en middelen om hier optimaal invulling aan te geven. "Toch heeft elke woning nu een aangepast programma waarin we doen wat mogelijk is." Daarbij is een aantal woningen ook geholpen door een gulle gever van buitenaf. "Dankzij deze sponsor hebben we nu de beschikking over een aantal materialen waaronder tekenspullen en schilderdoeken. Ook hebben we dankzij het mooie weer buiten een hoop kunnen doen: zo hebben cliënten geholpen met het opknappen van een tuinhuisje, het schilderen van bankjes en het aanleggen van (bloemen)tuintjes. We proberen creatieve en inventieve oplossingen te vinden om met deze situatie om te gaan. Een zinvolle daginvulling staat hierbij voorop."

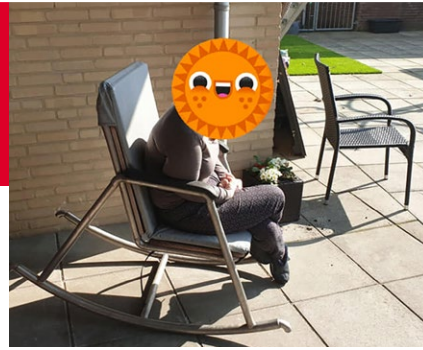
Michelle van Bommel, verpleegkundige Medische Dienst

'BELANGRIJK OM PRIORITEITEN TE STELLEN'

Michelle van Bommel en haar collega's van de Medische Dienst vormen voor veel medewerkers binnen Pergamijn een ware vraagbaak. "Men verwacht van ons dat wij overal een antwoord op hebben. Helaas is dat niet het geval. Ook wij weten niet alles. Toch kun je het zo gek niet bedenken of we hebben er wel vragen over gehad: over de richtlijnen rond besmettingen, het quarantainebeleid, de nieuwe protocollen voor het wasgoed, persoonlijke beschermingsmiddelen, noem het maar op."

Net als de andere zes verpleegkundigen heeft Michelle veel moeten lezen om bij te blijven op haar vakgebied waar het corona aangaat. Kennis delen en intensief samenwerken waren hierbij essentieel. Michelle: "Omdat de doelgroepen verschillen, heb je de expertise nodig van mensen die in de woningen werken, maar ook van artsen en gedragskundigen, ergotherapeuten, kortom van iedereen die

verbonden is aan een woning. Ook hebben we te maken met de wettelijk vertegenwoordigers die hun wensen en ideeën kenbaar maken. Dat vergt een goede planning en kost tijd. Daarom is het belangrijk om prioriteiten te stellen. We letten er wel op dat alles wat urgent is, zoals wondzorg of bloedafnames, ook gewoon kan blijven doorlopen. Verder hadden we het afgelopen periode ook druk met het afnemen van de covid-testen bij cliënten met klachten. Tot nu toe zijn er ruim 250 testen afgenomen." Omdat de Medische Dienst stichtingsbreed werkt, komen de verpleegkundigen alleen op de isolatieafdeling indien echt nodig. "Dit om het verspreidingsgevaar zo klein mogelijk te houden. We doen heel erg ons best om onze cliënten zo optimaal mogelijk te beschermen. Voorzichtigheid is daarbij aan de orde. Soms is er frustratie: vooral als er ondanks alle voorzorgsmaatregelen die we nemen toch een besmetting is."

Jolanda de Wit, teamleider Achter de Hoven in Limbricht

'IK ZIE OOK DE WORSTELING BIJ ONZE MEDEWERKERS'

Eind augustus kreeg Jolanda de Wit telefoon dat er een besmetting was geconstateerd bij een medewerker dagbesteding die dagbesteding geeft op de woonvoorziening Achter de Hoven in Limbricht. Dat was schrikken voor iedereen. Alle protocollen werden direct in werking gezet op de werkvloer.

"Op de cliënten had dit grote impact. Zij moesten in quarantaine en het betekende ook dat er plots mensen met mondkapjes en andere beschermingsmiddelen rondliepen in hun woning. Sommigen waren bang, anderen vonden het vooral vreemd", vertelt Jolanda. "Veel cliënten konden dit niet plaatsen, ze hadden behoefte aan uitleg. Zo woont hier een cliënt die erg angstig is voor mondkapjes omdat dit een ziekenhuisgevoel bij haar oproept." Door extra aandacht hiervoor werd de angst gelukkig minder.

Bij haar medewerkers zag Jolanda de worsteling om cliënten er voortdurend op te attenderen dat zij onderling 1,5 meter afstand

moesten houden. "Dat zorgde voor veel onmacht en frustratie bij de begeleiders. Continue op de afstandsregel letten en corrigeren als het niet lukte, bleek niet werkbaar, dus accepteerden we dat dit soms ook niet haalbaar was.

Ze merkte dat veel cliënten behoefte hadden om hun verhaal te doen in de ook voor hun vreemde tijd. Jolanda: "We hebben besloten tijdens de avonddiensten een tweede medewerker in te zetten. Dit bracht wat meer lucht voor de cliënten, maar ook voor de medewerkers waardoor zij beiden beter hun verhaal kwijt konden en er meer tijd en ruimte was om hun gevoelens te delen."

Binnen de woonvoorziening is voor zowel medewerkers als cliënten deze quarantainetijd heftig geweest maar mooi opgepakt en vormgegeven, vindt Jolanda. "Goed om de opluchting te zien na 10 dagen quarantaine en weer terug te kunnen naar een normalere situatie."

Ad Meisen, senior medewerker vastgoed en huisvesting

'VERDER KIJKEN DAN JE EIGEN DISCIPLINE'

Ad Meisen was nét in dienst bij Pergamijn toen corona zijn intrede deed. Veel tijd om kennis te maken met de teamleiders en de panden op de diverse locaties te leren kennen, was er daarom niet. Ad: "Door corona en de werkdruk was dat maar beperkt mogelijk." Wel kwam Ad meteen voor een fikse opdracht te staan. Zo was hij betrokken bij de realisatie van de noodverpleeglocaties Limbrichterweg en Haeselaar. "Samen met mijn collega's moest ik zorgen dat er binnen een week een noodhospitaal werd ingericht." Dit betekende voor mij onder meer overleggen met brandweer en gemeente, het laten aanpassen van brandmeldinstallaties en het ontruimingsplan zodat de panden veilig en geschikt werden voor 24-uurs zorg. Ook het afvoeren van het inventaris en het laten aanbrengen van gordijnen moest geregeld worden. "Gelukkig konden we snel schakelen met de gemeente en ook de

bedrijven die we nodig hadden om alle werkzaamheden uit te voeren, zijn meteen ingesprongen", laat Ad weten. "Daar kwam nog bij dat onze eigen mensen van de Technische Dienst, het Servicebureau en Goederenlogistiek flexibel en pro-actief waren en dat iedereen zijn schouders eronder heeft gezet. Mooi om te zien hoe we met zijn allen optimaal hebben kunnen samenwerken. Nood breekt wetten. Zo zat iedereen denk ik in het spel. Je kijkt verder dan je eigen discipline, probeert creatief en in oplossingen te denken. Een sprekend voorbeeld hiervan vind ik dat ik als bouwkundige op een middag naar het naaiatelier ben gereden toen de zorg een tekort aan schorten had met de vraag of zij in plaats van de gordijnen die ze normaal leveren, voor extra schorten konden zorgen. Het bleek geen probleem. Binnen no time werden ruim 500 schorten geleverd. Mooi toch!"

Ine Engels, moeder van cliënt Peggy (Limbrichterweg)

'DIE VERDRIETIGE OGEN, DAT VERGEET JE NOOIT MEER'

Toen Ine Engels op 11 maart haar 78ste verjaardag vierde, leek er geen vuiltje aan de lucht. Dochter Peggy (51) was op bezoek en alles was normaal. "Twee dagen later ging de boel op slot. Ik heb al veel meegemaakt met Peggy, maar dat sloeg alles", blikt Ine terug. "Eerst denk je nog dat het van korte duur zal zijn: een weekje overleef je wel. Maar hoe langer het duurde, hoe griezeliger het werd. In mijn beleving duurde het ook heel erg lang. Peggy mocht de eerste tijd alleen maar binnen blijven. Hoe ze daar achter het raam stond met verdrietige ogen, dat vergeet je nooit meer."

De ouders van Peggy konden alleen met hun dochter praten van achter het glas van de garagedeur. Ine: "Mijn man en ik zaten op twee stoeltjes op de oprit. Peggy zat in de garage achter de glazen

deur. In die tijd had Peggy ook amper iets te vertellen, want ze maakte niets meer mee. Het voelde raar, we hadden geen enkele privacy. Mensen die langs liepen, konden ons horen en zien, dat was niet fijn. We moesten hard praten, anders verstonden we elkaar niet." Achteraf hebben Ine en haar man die periode in een roes beleefd. Ook omdat ze bang waren dat Peggy besmet zou raken. Ine: "Peggy liet het maar over zich heen komen. We hebben haar extra verwend met ijsjes, chips, een speciale cake of leuke oorbelletjes om haar wat op te beuren. Slapeloze nachten hebben we ervan gehad. Gelukkig is er nu weer echt contact. Een weekend per twee weken halen we Peggy op aan de voordeur van haar woning. Dan komt ze naar huis. Ik heb daar nu vrede mee."

Arie Bouwman, geestelijk verzorger

'ELK AFSCHEID IS WAARDIG GEWEEST'

"Onze cliënten zijn vaak goed in troosten als ze voelen dat iemand het nodig heeft. Omhelzen, knuffelen en fysiek contact maken is voor hen normaal. Toen we in lockdown zaten, kon dat niet meer. Plots waren er allerlei restricties waardoor zij niet langer konden troosten, maar ook zelf niet meer getroost mochten worden. Dat was moeilijk." Aan het woord is pastor Arie Bouwman. Voor cliënten die in coronatijd een dierbare verloren, was het extra zwaar, merkte de geestelijk verzorger die sinds maart betrokken is geweest bij het overlijden van 11 cliënten. "De afgelopen periode was het afscheid nemen van en met bewoners anders dan normaal. Steeds moesten we volgens de op dat moment geldende richtlijnen afscheid nemen. Wat kon wel en wat kon niet? Sommige bewoners verloren hun vader, moeder of een andere naaste. Er overleden ook cliënten, 11 in totaal.

Het overlijden van een medebewoner heeft altijd grote impact. Ook nu hebben we de medebewoners op een gepaste manier betrokken bij het afscheid, ook al kon dat niet fysiek. Daarom moesten we op zoek naar alternatieven. Zo heeft een groep via een livestream de uitvaart op afstand kunnen beleven. Een andere groep nam buiten bij de woning afscheid door in een geopende rouwauto een laatste groet aan de overledene te brengen. Met andere bewoners heb ik in de kapel een afscheid gevierd in de bubbel, dus zonder buitenstaanders." Steeds heeft Arie Bouwman geprobeerd om de cliënten zo optimaal mogelijk te betrekken bij een uitvaart. "Dat gaf dan enige vorm van troost. Binnen de mogelijkheden die we hadden, hebben we gelukkig steeds op een mooie manier afscheid kunnen nemen, waarbij elk afscheid waardig is geweest."

CORONA SPECIAL

Ron van Wissen, Service Delivery Manager (ICT)

'DANKZIJ BEELDBELLEN TOCH CONTACT'

Ook voor ICT is het flink aanpoten om de zorgmedewerkers optimaal te ondersteunen. Zij hadden vóór corona bijvoorbeeld geen beschikking over apparatuur en optimale internetverbinding die nodig zijn om te kunnen beeldbellen. Bij de eerste corona-uitbraak in maart heeft ICT daarom alle woningen binnen no time gefaciliteerd met een laptop waardoor beeldcontact mogelijk is tussen (ongestude) verwanten en hun kind of familielid. Ron van Wissen: "Toen er een bezoekverbod was, was er dankzij beeldcommunicatie toch contact. Ook kunnen zorgprofessionals onderling de laptops nu inzetten voor chat- en beeldverbindingen."

Een ander belangrijke taak voor ICT vormde de ondersteuning bij de ombouw van een dagactiviteitencentrum tot tijdelijk 'coronahotel'. Ron: "Binnen een week was het centrum door de ondersteunende diensten omgetoverd tot tijdelijk noodhospitaal waar alle benodigde ICT-apparatuur aangesloten was en waar bovendien voldoende laptops waren voor de opgenomen cliënten zodat zij met familie en

vrienden in contact konden blijven."

Doordat medewerkers vaker thuis gingen werken als gevolg van de verscherpte coronamaatregelen, moest ICT hiervoor ook een aantal zaken versneld faciliteren. "Video-vergaderen, beeldbellen, laptops en smartphones regelen: dat moest uiteraard allemaal veilig gebeuren, want je wilt voorkomen dat gevoelige informatie op straat belandt", legt Ron uit. "Daar kwam bij dat veel medewerkers (nog) niet de beschikking hadden over een laptop. Door onder andere de ambulante begeleiders te voorzien van een laptop, zijn door begeleiding op afstand én het gebruik van de juiste IT-technologie, de eigen regie en zelfredzaamheid van de cliënt vergroot. Natuurlijk heeft fysieke begeleiding de voorkeur, maar waar dit gezien de omstandigheden niet mogelijk is, kan de begeleiding nu wél doorgaan door de inzet van de laptop. De verbinding met de cliënt blijft zo toch gewaarborgd en dat is van grote waarde."

Marion Plumert, medewerker Ambulant

'GELUKKIG HEBBEN WE NOG GEEN BESMETTINGEN GEHAD'

"Ondanks de coronapandemie hebben wij maatwerk kunnen leveren aan onze cliënten. Onze cliëntenpopulatie verschilt erg van elkaar, iets om rekening mee te houden bij het nemen van beslissingen tijdens de eerste lockdown. Voor wie is het noodzakelijk? Wie krijgt er nog begeleiding aan huis? Wie kunnen we telefonisch of via beeldbellen begeleiden?" Aan het woord is Marion Plumert die haar werkwijze drastisch moest aanpassen toen de ambulante zorg op slot ging. "Medewerkers mochten niet langer fysiek contact hebben met cliënten als dat niet strikt noodzakelijk was. Ik vond het een heftige tijd, maar het dwong je om praktisch en creatief te denken. Als je ziet dat dit werkt, geeft dat voldoening. De meeste contacten heb ik in stand kunnen houden dankzij de moderne communicatiemiddelen."

Voor Marion was het een kwestie van proberen wat werkte: wat voor de een prima was, vond de ander helemaal niets. "Zo heb ik cliënten

die ouderwets telefoneren fijner vinden dan videobellen." Bij een enkeling kwam Marion ook tijdens de lockdown thuis. "Ik begeleid een 18-jarige autistische jongen. Door corona was zijn leven ingestort. School, stage én hobby's waren weggefallen. Ik was zijn enige contact met de buitenwereld. Drie keer per week bezocht ik hem en gingen we samen aan de wandel."

Marion: "Vanaf de zomer komen we weer bij alle cliënten thuis en kunnen we - met strikte richtlijnen en beschermingsmiddelen - redelijk normaal werken. Gelukkig hebben we geen besmettingen gehad binnen Ambulant. Een cliënt is positief; doch heeft geen klachten. De ambulant begeleider was niet in contact geweest met haar en onderhoudt contact middels bellen. We doen hard ons best om besmettingen te voorkomen door de maatregelen op te volgen en hier in het contact met de cliënt aandacht voor te hebben."

Ellen Rours, teamleider Bronstraat, Beethovenstraat

'ZOEKEN NAAR HET JUISTE EVENWICHT'

Teamleider Ellen Rours heeft met eigen ogen kunnen zien tot welke dilemma's de maatregelen van het kabinet als gevolg van het coronavirus kunnen leiden. "Als je me vraagt naar het allergrootste dilemma dan is het de veiligheid van cliënten en medewerkers versus de vrijheidsbeperking die je cliënten daarmee oplegt. Dat blijft een moeilijke afweging."

Zo zag Ellen hoe vervelend het voor cliënten was dat zij tijdens de eerste lockdown niet naar buiten mochten. "Gelukkig zijn we erin geslaagd om dankzij de medewerkers van Wonen en Dagbesteding het binnen ook heel leuk maken." Pijnlijker vond Ellen het verdriet dat ze heeft gezien als een cliënt en zijn naaste(n) elkaar niet fysiek kunnen zien en aanraken. "Dat was ingrijpend. De pijn die dit met zich meebracht, hebben we deels proberen te ondervangen door te (beeld)bellen of lieve kaartjes naar het thuisfront te sturen. Dat verzachtte wel iets."

Wat waren bewoners en medewerkers dan ook blij toen het nieuws kwam dat cliënten weer mochten knuffelen met hun naasten en dat ze - met inachtneming van een aantal randvoorwaarden - weer bezoek mochten ontvangen. Ellen: "Het tuinhuis in de Bronstraat hadden we speciaal ingericht als een fijne ontmoetingsplek voor cliënten en hun verwanten."

Via periodieke e-mailnieuwsbrieven hield Ellen verwanten op de hoogte van feitelijke informatie rondom het coronavirus maar ook van activiteiten die in of rond de woning werden gedaan. "Dat was niet altijd even gemakkelijk communiceren", bekennt ze. "Waar de een vond dat de maatregelen die wij volgden te behoudend waren, vond de ander ze juist weer niet streng genoeg. We hebben steeds geprobeerd hier naar het juiste evenwicht te zoeken om zoveel mogelijk tegemoet te komen aan de wensen van onze cliënten zonder hun veiligheid uit het oog te verliezen."

Ludo Woltering, medewerker Dagbesteding

'MET EEN OPEN HOUDING KOM JE HET VERST'

Theater maken samen met cliënten met een beperking. Dat is wat medewerker Dagbesteding Ludo Woltering normaliter het liefst doet. Nu de dagbesteding op locatie grotendeels is weggefallen, geeft hij dagbesteding in diverse woningen. "Freewheelen", noemt hij het, waarbij hij van dag tot dag bekijkt wat de wensen van de cliënten op de woning zijn.

"Voor iedereen probeer ik iets te verzinnen wat bij hem of haar past waardoor cliënten een zinvolle dagbesteding ervaren. Dat is ook het mooie van deze tijd: we gaan back to basic. Elke dag krijg je een andere groep voor je met andere wensen die je zo goed mogelijk probeert in te vullen." Volgens Ludo is het allemaal maatwerk: "Elke ochtend begin ik met het oplossen van de puzzel die ik passend probeer te krijgen voor iedereen. Wat voor vlees heb ik in de kuip? Hoe ga ik een goede dagbesteding geven? Hoe reageren cliënten als

ze in een woonomgeving moeten werken? Het zijn allemaal vragen die aan de orde komen." Zelf heeft hij gemerkt dat de coronacrisis niet alleen zorgt voor beperkingen, maar ook nieuwe inzichten oplevert. "Zo zien we dat sommige cliënten zeer positief reageren nu ze in hun eigen woonomgeving dagbesteding krijgen. Ze hoeven minder prikkels te verwerken en ervaren vaak meer rust, ook omdat het reizen naar de locatie wegvalt."

Een ander pluspunt van deze nieuwe manier van werken, vindt Ludo dat de woonbegeleiders nu van dichtbij meekrijgen wat de medewerkers van Dagbesteding doen en vice versa. "Met een open houding kom je het verst. Normaliter zie je niet van elkaar waar je precies mee bezig bent. Nu ga je het gesprek met elkaar aan, je begrijpt elkaar een stuk beter. Dat komt onze cliënten uiteindelijk ook ten goede."

Jolande Martens, HR-adviseur

'CORONA HEEFT DE KERN VAN MIJN VAK GERAAKT'

Vanaf 11 maart werd de agenda van HR overhoop gegooid. "Omdat er ook binnen onze organisatie onduidelijkheid en een hoop vragen waren in de beginperiode van covid-19 moesten we veel uit onze handen laten vallen en onmiddellijk andere prioriteiten stellen", vertelt Jolande Martens.

Haar team werd overstelpt met telefoontjes. "Over arbozaken, verloop en veiligheid, maar teamleiders en medewerkers wisten ons ook te bereiken met vragen over bijvoorbeeld het testbeleid en de quarantainerichtlijnen. Om adequaat te kunnen reageren, zijn we als HR-adviseurs al snel met bereikbaarheidsdiensten gaan werken.

De eerste tien weken van de lockdown waren wij 24/7 in de lucht. Het voelde fijn om er te kunnen zijn voor medewerkers en hen te kunnen ondersteunen, al heeft een werkwijze als deze natuurlijk ook impact op je privéleven."

De personele invulling van het coronahospitaal aan de Limbrichter-

weg dreef daarbij de werkdruk flink op. "We hebben toen enkele weken onder flinke spanning moeten werken", blikt Jolande terug. "Hoe komen we aan voldoende gekwalificeerd personeel en vrijwilligers, wie kan hand- en spandiensten verrichten, wie kan in het noodhospitaal werken en ruilen met iemand van een woning? Het waren aspecten waar we snel een oplossing voor moesten vinden." Aan reguliere HR-taken zoals het vormgeven van opleidingen en trainingen kwamen de HR-adviseurs toen nauwelijks toe. "Veel werd on hold gezet. Trainingen die op de agenda stonden, werden geannuleerd of konden op een alternatieve manier - bijvoorbeeld online - doorgaan." Een extra uitdaging daarbij vormde nog het inwerken van nieuwe medewerkers, iets wat voornamelijk op afstand moest plaatsvinden. Jolande: "Corona heeft de kern van ons vak geraakt. Het menselijke aspect, face to face de dialoog aangaan met iemand én de dynamiek die daarbij horen, mis ik wel."

Yvonne Bloemer, medewerker Servicebureau

'COMMUNICEREN IS EEN STUK LASTIGER'

De vijf medewerkers van het Servicebureau zijn gewend om onderling veel te sparren. Zij vormen de spil van de Stichting Pergamijn en zijn de oren en ogen van de organisatie. "Omdat we normaliter samen op een kantoor zitten, weten we van elkaar waar we mee bezig zijn. Als gevolg van de coronamaatregelen, waardoor iedereen voornamelijk van huis uit gingen werken, is de fysieke bezetting beperkt. Dat maakt het communiceren een stuk lastiger." Dit vertelt medewerker Servicebureau Yvonne Bloemer.

Je kunt het zo gek niet bedenken, of het wordt vanuit het Servicebureau geregeld of in gang gezet. Een lekkende kraan in een van de woningen? Een laptop van een medewerker die de geest geeft of een inlogcode die niet werkt? Meldingen van deze strekking komen meestal als eerste binnen bij het Servicebureau. Yvonne: "Wij filteren de vragen en zijn het doorgeefluik naar de afdeling die het probleem oplost. We moeten snel schakelen en meteen kunnen inschatten wat

spoed heeft en wat niet. We zijn voortdurend met elkaar in overleg. Door het thuiswerkprotocol maken we nu intensief gebruik van onze groepsapp, en overleggen we veel via MS Teams, al is dat toch anders dan wanneer je met zijn allen fysiek op een locatie bent." De werkzaamheden voor het Servicebureau zijn desondanks nagenoeg hetzelfde gebleven. "Bijna dan", benadrukt Yvonne. "Doordat dagbesteding grotendeels is weggefallen, hoeven wij de taxiriten hiervoor ook niet meer te plannen. Daar staat tegenover dat we meer gebeld worden door medewerkers die thuiswerken en hierover allerhande vragen hebben." Ook de inkoop van de persoonlijke beschermingsmiddelen ligt bij het Servicebureau. "Deze middelen hebben we groots moeten inkopen, wat nog wel een gepuzzel was om alle pbm's tijdig en in voldoende mate te bestellen voor onze hele organisatie."

Marie-Christine Meulen, coördinator interne mobiliteit

'ER GEBEURDE IETS WAT ONGRIJPBAAR WAS'

"Toen corona ons bereikte, hadden we het gevoel dat er iets gebeurde wat ongrijpbaar was. Toch zijn we meteen in de actiestand geschoten, omdat we de urgentie van de situatie snel inzagen.

Op korte termijn werd er een noodhospitaal ingericht en aan ons de taak om hiervoor geschikte medewerkers te werven", vertelt Marie-Christine Meulen. "We spraken alle bronnen aan met wie we ooit hadden samengewerkt: collega-instellingen, uitzendkrachten, oud-collega's die nu op andere plekken werkten of met pensioen waren. Ook hebben we een beroep kunnen doen op co-assistenten. Kortom: we hebben alles uit de kast gehaald met als doel om die eerste besmettingsgolf zo goed mogelijk door te komen."

Hoewel het noodhospitaal medio november ontmanteld is omdat er op dat moment geen besmettingen meer zijn, blijft de locatie standby. Marie-Christine: "De situatie kan altijd weer veranderen.

Al heb je nu geen besmettingen, je wilt het personele plaatje rond hebben voor het geval er weer iets gaat spelen. We zullen dan opnieuw externen moeten invliegen die de kwaliteit van zorg aan cliënten kunnen bieden die wij voor ogen hebben."

Zelf zag zij afgelopen periode veel mooie initiatieven ontstaan bij medewerkers. "Zo bood een aantal mensen aan op de corona-afdeling te gaan werken, iets wat ik enorm waardeer. Ze weten dat ze dan risico lopen, maar ondanks alles komt de zorgprofessional in hen naar boven. Dat is mooi om te zien." Ook mocht Pergamijn een aantal mensen verwelkomen die een verleden in de zorg hebben, maar daarna een uitstapje maakten naar een andere branche. "Toen de nood hier het hoogst was, zijn zij ons komen ondersteunen. Dankzij covid-19 hebben ze ontdekt dat de zorg toch echt is wat ze het liefst willen. Zij blijven definitief bij ons. Daar ben ik heel blij om."

Mauke Croonenberg, zus van cliënt Sjoerd. Sjoerd woont bij Mauke en haar gezin in huis.

'NIKS IS MEER VANZELFSPREKEND'

Tot de eerste lockdown ging Sjoerd naar de dagbesteding, donderdagavondclub, kreeg hij twee middagen individuele begeleiding én ging hij elke drie weken logeren bij zijn oom en tante. "Enkele dagen voordat de lockdown kwam, vertrouwde ik het al niet. Sjoerd en ik horen beiden bij de risicogroep. Vanaf dat moment is Sjoerd thuis", vertelt Mauke. "We hebben Sjoerd kunnen voorbereiden op het thuisblijven. Toen het voor iedereen gold, gaf dat Sjoerd duidelijkheid." Om Sjoerd houvast te kunnen bieden, hield het gezin vanaf de eerste dag hetzelfde ritme aan en zorgden ze samen voor een dagstructuur. Mauke: "Het klinkt misschien vreemd, maar we hebben die eerste lockdown als een cadeautje ervaren. We hebben veel meegereggen van elkaars dagen. Sjoerd zag wat de kinderen op school doen en zij beseften meer wat Sjoerd allemaal op de dagbesteding doet."

Ondanks de hechte band in het gezin, was de afgelopen periode niet gemakkelijk voor Sjoerd. Mauke: "Sjoerds werkplek in het restaurant op Watersley is komen te vervallen. "Niks is meer vanzelfsprekend." Sjoerd voegt toe: "Alles is anders." Inmiddels gaat Sjoerd weer één dag per week naar de dagbesteding. Mauke: "Dat is nu onvoldoende voor een goede balans. Sjoerd mist het sociale contact met gelijkgestemden. Het is lastig te begrijpen voor Sjoerd waarom hij niet naar de dagbesteding mag, maar de kinderen wel naar school en waarom hij eerst iets niet mocht, toen weer wel, en nu weer niet." Dat maakt het nu moeilijker dan in het begin. Gelukkig zijn er ook positieve dingen. "We zijn als gezin nog hechter en doordat de groep op de dagbesteding nu kleiner is, is hij assertiever geworden en komen individuele doelen beter aan bod. Zoals keyboard leren spelen."

PALLIATIEVE ZORG: LEVEN TOEVOEGEN AAN DE DAGEN, NIET DAGEN AAN HET LEVEN

(Citaat van Cicely Saunders)

DE LAATSTE LEVENSFASE, WE STAAN HIER NIET VAAK BIJ STIL. SOMS DUWEN WE HET MISSCHIEF ZELFS EEN BEETJE VAN ONS WEG, WE STAAN IMMERS MIDDEN IN HET LEVEN. AAN HET EINDE DENKEN WE NIET GRAAG. TOCH KRIJGEN WE ALLEMAAL, VROEG OF LAAT, TE MAKEN MET OVERLIJDEN. IN EIGEN KRING, MAAR OOK BINNEN DE WERKSETTING VAN PERGAMIJN. HOE MOOI IS HET DAN ALS JE AAN HET EINDE NOG VAN GROTE BETEKENIS KAN ZIJN VOOR DE CLIËNT? NET ALS JE DENKT DAT JE NIETS MEER KAN DOEN, BLIJKT DAT JE NOG HEEL VEEL BIJ KUNT DRAGEN! DAT IS WAAR PALLIATIEVE ZORG VOOR STAAT. ZORGEN DAT DE CLIËNT OP EEN MOOIE MANIER AFSCHIED KAN NEMEN VAN HET LEVEN OP EEN MANIER DIE HEM OF HAAR PAST.

Het expertiseteam en helpdesk helpen hierbij door het maken van beleid en het delen van kennis. Het expertiseteam heeft in nauwe samenwerking met de CCR, een handleiding gemaakt bestaande uit twee protocollen: één protocol vóór het overlijden en één protocol voor na het overlijden.

Het idee van de helpdesk is ontstaan omdat er medewerkers zijn met veel ervaring met de laatste levensfase (van cliënten) en zij anderen, met minder ervaring, kunnen helpen. Als er sprake is van palliatieve zorg worden zij nu standaard, samen met andere disciplines, de cliënt en de wettelijk vertegenwoordiger betrokken bij het proces om mee te denken. Zij doen dat door samen de lichamelijke, psychische, sociale en spirituele welzijn/behoefte van de cliënt te bespreken. Dit zijn de vier belangrijke pijlers van palliatieve zorg. Ook familie betrekken zij hierbij en helpen begeleiders in hun werk. Wat doe je immers als een terminale cliënt bijvoorbeeld niet meer wil eten? Het is belangrijk dat je hier samen over praat en daar afspraken over maakt.

Twee keer per jaar geeft het expertiseteam scholing over palliatieve zorg aan medewerkers om hun handvatten te geven voor de praktijk. Het streven is dat er in ieder team minstens één medewerker de palliatieve scholing heeft gevolgd.

'Twee keer per jaar geeft het expertiseteam scholing over palliatieve zorg aan medewerkers om hun handvatten te geven voor de praktijk.'

Om bij te blijven en onszelf verder te ontwikkelen volgen wij (medewerkers expertiseteam en helpdesk) een opleiding aan de Hoge School Zuyd die volgend jaar een vervolg krijgt. We gaan ons hiermee inhoudelijk versterken én samen bekijken hoe we palliatieve zorg nog beter kunnen ontwikkelen binnen Pergamijn. Jullie zullen vast en zeker nog meer van ons gaan zien en horen!

Mijn opa

Samen met mijn familie heb ik mijn opa mogen bijstaan vanaf het moment dat we wisten dat hij niet meer beter werd tot aan zijn overlijden. Ik wist op dat moment niet dat het hier om palliatieve/terminale zorg ging (ik was nog vrij jong), maar ik kijk er met een rustig gevoel op terug. We hebben nog veel voor opa kunnen doen en zijn als familie veel bij hem geweest. Er werd gezorgd dat hij zo weinig mogelijk lichamelijke last ondervond. Ook zijn in aanwezigheid van de hele familie, zijn laatste sacramenten toegediend. Helemaal op het einde gaf opa aan dat het goed geweest was. En werd, op vraag van opa, gekozen voor palliatieve sedatie*.

We hebben heel bewust afscheid kunnen nemen. Ik ben bij het hele proces betrokken en dat heeft mij geholpen in mijn rouwproces dat hierop volgde. Deze periode is me zo bijgebleven dat ik me hierin ben gaan verdiepen en een cursus ben gaan volgen. Ook binnen mijn werk zag ik hoe belangrijk dit deel van de zorg is.

Toen ik zag dat Pergamijn met dit onderwerp aan de slag ging, heb ik meteen gesolliciteerd als helpdeskmedewerker om teams te kunnen bijstaan in dit proces.

Bij elk afscheid zie ik mooie en bijzondere momenten ontstaan. Zowel voor cliënten, hun naasten als de medewerkers en medecliënten.

*Palliatieve sedatie is het opzettelijk verlagen van het bewustzijn van een patiënt in de laatste levensfase. Doel is het lijden te verlichten.

Onderscheid palliatieve zorg en terminale zorg

- **Palliatieve zorg:** alle zorg die iemand nodig heeft vanaf het moment dat iemand niet meer beter wordt.
- **Terminale zorg:** medische verzorging van iemand met een levensverwachting van minder dan 3 maanden.

palliatiefteam@pergamijn.org

WEBINAR

OP 16 NOVEMBER 2020 STOND DE DEEL&LEER ONTMOETING MET ALS THEMA SEKSUELE GEZONDHEID OP HET PROGRAMMA. VANWEGE DE CORONAMAATREGELEN WAS DE FYSIEKE BIJEENKOMST OMGEZET NAAR EEN WEBINAR. ONGEVEER 100 MEDEWERKERS VAN PERGAMIJN EN DAELZICHT HEBBEN DE WEBINAR GEVOLGD EN DEDEN ACTIEF MEE VIA DE CHAT FUNCTIE.

Seksuele gezondheid vraagt om positieve, respectvolle benadering van seksualiteit en seksuele relaties. Het vraagt ook het mogen en kunnen aangaan van plezierige en veilige seksuele ervaringen; zonder dwang, discriminatie en geweld. Seksuele rechten van mensen moeten dus gerespecteerd en beschermd worden.

Tijdens deze Webinar stond de spotlight op de rol van de begeleider van mensen met een verstandelijke beperking van alle niveaus: hoe ondersteun jij als begeleider de cliënt om ook op seksueel gebied een gezond leven te leiden?

Carla Lamers, Loes Peeters (consulenten seksuele gezondheid Pergamijn en Daelzicht), Inge van de Riet (gedragsdeskundige bij Daelzicht) en Dilana Schaafsma namen de deelnemers mee in de materie. Dilana is gepromoveerd op het onderwerp Seksualiteit bij mensen met een verstandelijke beperking.

Vragen over dit onderwerp stel ze gerust bij het expertiseteam seksualiteit

expertiseteam.seksualiteit@pergamijn.org

DE VRIJWILLIGER

MENSEN HEBBEN MENSEN NODIG

- Om redenen van privacy zijn de namen veranderd -

HÉ, DAAR GAAT BAS IN ZIJN ROLSTOEL LANGS SAMEN MET ZIJN VADER, OF MARLIES MET EEN VERZORGSTER, DIE DE ROLSTOEL VOORTDUWT. OOK JOHAN IS GEREGELD IN DE STRAAT EN GAAT MET FAMILIE OP STAP, EVENALS CHARLOTTE IN HAAR ROLSTOEL MET BEGELEIDING VAN EEN VRIJWILLIGSTER. EN WEER ANDEREN TREKKEN IN EEN GROEPJE MET DE WANDELMOEDERS NAAR DE STAD.

Aan hun vrolijke geluiden zijn ze bijna allemaal te herkennen. In het voorbijgaan brengen ze een fijne sfeer in de Kloosterstraat in Geleen. En als ik een van hen ontmoet in de straat of in het park dan begroeten we elkaar hartelijk en enthousiast. Ik ben hun buurvrouw, woon één-hoog en kijk uit op de Priorij. We wonen in een rustige buurt in het groen. Vandaar dat ik geregeld mag genieten van de bewoners van de Priorij, die ik hoor of zie voorbijgaan.

Voorheen was mijn zaterdag rijker ingevuld dan nu in deze Covid-19 tijd. Eerst deed ik mijn vrijwilligerswerk in de Priorij en daarna ging ik naar de markt. Nu is dat alleen de markt en dan ook nog in een snelle pas. Vandaag zou het eigenlijk mijn beurt zijn om een gezellig uurtje met een groep bewoners door te brengen in het sfeervolle DAC van de Priorij. Dat kan nu helaas niet en al maanden niet. Ik mis de bewoners heel erg in ons supergezellig uurtje; een uur van geven en ontvangen, een uur van volop genieten van elkaar.

Eveneens mis ik ook andere activiteiten die mij goed doen zoals schilderen, gymen en de vriendinnendagen. Ik mis mijn broer die in Engeland woont. Normaal gesproken komt hij twee-driemaal per jaar logeren. Dat is er niet bij, net zoals mijn vakantie in Engeland nu niet mogelijk is.

Hoe kom ik mijn tijd dan wel goed door zul je zeggen?
Nou, ik hou van schrijven en dat doe ik meer dan voorheen. Mijn jarenlange correspondentie met een inmiddels 92-jarige dame uit

'Ik mis de bewoners heel erg in ons supergezellig uurtje; een uur van geven en ontvangen, een uur van volop genieten van elkaar.'

Maaseik is zelfs "heel levendig" geworden. Ons wel en wee, onze kijk op de samenleving en de wereld wisselen we uit. Ook sturen we elkaar een gedicht of een artikel toe. We genieten van onze brieven en de wederzijdse reacties. Ik schrijf voor mezelf verhaaltjes, gedichten en gebeden. En ik schrijf voor anderen met een doel. Ik doe mee aan de schrijfacties van Amnesty International om bijvoorbeeld onschuldige gewetensgevangenen "vrij te schrijven". Mensen bezoeken doe ik eveneens regelmatig of ik nodig iemand uit om mee te gaan wandelen. De buitenlucht is heilzaam en de herfstkleuren zijn prachtig.

Het mag duidelijk zijn: ik ben een mens die graag met mensen omgaat. Graag wil ik iets betekenen voor anderen. Weet je wat het fijne daar aan is? Dát blijft mogelijk, ook in deze moeilijke tijd.

Blijf gezond en geniet van de mensen om je heen.

Maria van Oppen,
Geleen, november 2020

Vrijwilligster Pergamijn

JUBILARISSEN; AL 40 JAAR VRIJWILLIGER!

ANETTE DEBIE-WEIJERS EN MARTIN ROMBOUTS, EEN BAND VOOR HET LEVEN

In 1980 kwamen Anette Debie-Weijers en haar man Jan Debie* regelmatig op bezoek bij hun petekind op één van de woongroepen op Pepinusbrug. Daar leerden zij Martin kennen toen hij nog een jonge jongen was. Door het persoonlijke contact dat eruit volgde werden zij snel zeer betrokken vrijwilligers en zelfs curator.

Anette neemt altijd wat lekkers mee tijdens bezoeken voor iedereen van Herstal 34 – 35. Ze gaat graag met Martin een ijsje eten, wandelen of een hapje eten. Daar kun je Martin echt blij mee maken! Zijn verjaardag wordt ook altijd groots en gezamenlijk met de hele woning gevierd. Iedere vrijdag belt Anette met Martin, hier kijkt hij enorm naar uit en zit hij iedere week voor klaar. Ondanks dat hij niet veel kan praten, is dit een belangrijk contactmoment voor hen beiden. De band die zij de afgelopen jaren hebben opgebouwd is zeer innig en familiair. Prachtig dat dit contact al 40 jaar voortduurt!

* (Jan Debie is in dec. 2019 jl. overleden. Hij was 39 jaar en een zeer betrokken en gewaardeerde vrijwilliger van stichting Pergamijn)

Anette Debie-Weijers en Martin Rombouts

VAN VRIJWILLIGER VIA EEN WEEKBLAD NAAR 40 JAAR HECHTE VRIENDSCHAP

Jose Goyaarts is al 40 jaar vrijwilligster van Annie Hendriks op de Maasstraat in Maasbracht. Toen Annie 26 jaar was, hebben zij elkaar ontmoet door middel van een oproepje in het plaatselijk weekblaadje van Echt. In eerste instantie was het de bedoeling om elkaar één keer in de zes weken te ontmoeten maar al gauw bleek dat te weinig. Sindsdien zien zij elkaar elke twee weken een keer. Ze gaan dan samen winkelen, koffie drinken, naar het graf van familie. Feesten zoals carnaval, Sinterklaas en verjaardagen vieren ze altijd samen. Nu in corona-tijd gaan ze wandelen en gezellig kletsen op een bankje in de haven van Maasbracht. In de loop der jaren hebben ze een warm contact en vertrouwen opgebouwd en is er een hechte vriendinnenband ontstaan en vertellen zij elkaar alles. Jose is een schakel tussen Annes broers en zus en zij vervult volgens medewerkers eigenlijk alle rollen, maar op de eerste plaats zijn en blijven ze vriendinnen!

Annie Hendriks en Jose Goyaarts

'DE POSTBODE VAN WATERSLEY'. ZO KENNEN MENSEN LÉON HOUBEN VAN DE JAREN DAT HIJ POST RONDBRACHT OP WATERSLEY, WAAR HIJ TOT 2007 VERBLEEF. INMIDDELS WOONT LÉON OP HAESELAAR 92 IN ECHT. IN JANUARI 2021 IS HET VIJFTIG JAAR GELEDEN DAT DE 76-JARIGE LÉON BIJ PERGAMIJN KWAM WONEN. EEN KLEINE TERUGBLIK OP ZIJN LEVEN.

MIJN LEVEN: LÉON HOUBEN 'IK BEN EEN FEESTBEEST'

Automonteur. Dat is wat Léon het liefst wilde worden. Zolang hij het zich kan herinneren, laten auto's in het algemeen en Mercedes Benz in het bijzonder zijn hart op hol slaan. Vraag hem iets over accu's, gloeibougies of cilinders en Léon kent er een verhaal bij. Als jongen van 16 had hij een leercontract bij een garagebedrijf in Valkenburg aan de Geul waar hij woonde, maar doorgroeien naar gediplomeerd monteur bleek te hoog gegrepen. "Jammer", kijkt Léon terug op die periode. "Ik werk altijd graag met mijn handen en vond het heerlijk om onder de smeeroelie te zitten." Bij de pakken neerzitten omdat hij niet als monteur aan de slag kon, ging Léon echter niet. Toen hij jaren later bij Pergamijn op Watersley woonde, blies hij zijn hobby weer nieuw leven in. "Zo ging Léon regelmatig met een kruiwagen naar autosloperij Van Kessel bovenop de Windraak om een gebruikt motorblok te halen", vertelt senior cliëntbegeleider Peter van den Beuken. "Vervolgens was hij weken bezig om het blok te demonteren waarna hij de losse onderdeeljes met gouden verfspray oppimpte en deze met tuinaarde en plantjes vulde." Bewoners en mede-

werkers die Pergamijn gingen verlaten, hadden vaak het genoegen zo'n typisch cadeautje te krijgen bij hun afscheid.

'Léon hoopt nog veel tijd door te brengen bij Pergamijn'

Koopjes van de rommelmarkt

Léon reist al jaren zelfstandig door Zuid-Limburg met trein en bus. "Om rommelmarkten te bezoeken", verklapt hij. Van het zakgeld dat Mat Janssen van de boekhouding hem elke maandmiddag persoonlijk komt brengen in Echt, koopt Léon dan graag wioldoppen, kruissleutels en allerlei technisch materiaal. "Vaak kom ik thuis met tassen vol spullen. Ons tuinhuisje is inmiddels helemaal gevuld met koopjes van de rommelmarkt." Léon hoopt nog veel tijd door te brengen bij Pergamijn. Ooit was hij Prins Carnaval van CV De Lieverdjes. Eigenlijk is hij altijd wel in voor een feestje. "De Truckersdagen, het Schlagerfestival of de kermis is: ik ben een feestbeest. Als er iets te doen is, blijf ik altijd tot het laatst."

In memoriam

04 januari	Eefje van den Boomgaard	Priorij
10 februari	Harrie Schreuders	Slakke Weiden
21 februari	Marian Wijnants	Vroenhof
15 maart	Marc Gülpen	Sint Jansstraat
06 april	René van de Leeuw	Hofakker
22 april	Huub Custers	Dasweg
03 juni	Ellie van Elmpt	Guldendreef
25 juni	John Wesche	Sint Jansstraat
29 juni	Arno Rongen	Vosweg
02 juli	Jos de Bruijn	Reeweg
26 juli	Joep Heckmans	Zwaanweg
05 augustus	Leon Daniëls	Priorij
16 augustus	Gerrit van der Klip	Gouv. van Hövellstraat

31 augustus	Maria Bolota	Prior 45-46
15 september	John Frijns	Priorij
22 oktober	Ton Verstappen	Sint Jansstraat
07 november	Giel Vroemen	Reeweg
18 november	Trina Horbach	Windhoek
06 december	Martha Hendriks	Herstal 34-35

JUBILEA

Medewerkers

Januari 2021

Milou Burger	Sint Jansstraat	12,5 jaar
Eva Croonen	Socratesstraat	12,5 jaar
Kirsten Kirkels - Dullens	Labouréstraat 3	12,5 jaar
Truitje Toussaint	EMB-Senioren DB	12,5 jaar
Mandy Verkoulen	Thaalweg West 2	12,5 jaar
Yoica Willems	Dagbesteding	12,5 jaar
Gertie Haanraats - Knobens	Dagbesteding	25 jaar

Februari 2021

Noortje Boonen	Reeweg 1-3	12,5 jaar
Mia Hofman	Vroenhof 86	12,5 jaar
Kelly Blom	Vroenhof 86	12,5 jaar
Wilhelmina Jagers - Goessens	Haeselaar 91-92	25 jaar
Anita Bulté	Dagbesteding	25 jaar
Annemiek Kersten	Guldendreef 1	40 jaar

Maart 2021

Guido Delissen	Lieve Vrouwestraat 1-39	12,5 jaar
Judith Hacking	Maasstraat 17	25 jaar
Anne Lechner - Schoenmakers	Gedragskundige	25 jaar
Veroniek van Son - Schlicher	Hofakker 12	40 jaar
Har Schmitz	Vroenhof 86	40 jaar
Riny van Ratingen - Smeets	Hoofdwacht/Medische dienst	40 jaar
François Swennen	Hoofdwacht	40 jaar

Vrijwilligers

Januari 2021

Marjo van de Beuken - Marting	Haeselaar 92	5 jaar
Annie Bovens	Limbrichterweg	5 jaar
Fiona Cuijpers	Dasweg 2	5 jaar
Erwin Glack	Eekhoornweg 2	5 jaar
Giel Snijders	Gouverneur van Hövellstraat	5 jaar
Frits van Luit	Kloostertuyn	12,5 jaar
Tom Hanssen	Zwaanweg 1-3	12,5 jaar
Huub Kurvers	Peyerstraat	25 jaar

Februari 2021

Sandra Kakisina - de Boer	Zwaanweg 4	5 jaar
Anita Severins	Eekhoornweg 1-3	5 jaar
Katinka Penders	Thaalpad	5 jaar
Daniël Koek	Windhoek 61	5 jaar
Jeanine Engelen	Leyenbroek	5 jaar
Nicole van de Vin	Dasweg 2	12,5 jaar

Maart 2021

Danica Clerx	Guldendreef	5 jaar
Lilian Damen - Willemsen	TWCB!KE	5 jaar
Loes Miles - Hensen	Leyenbroek	5 jaar
Mike Bos	Thaalweg West	12,5 jaar